

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail, Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 2, Vol. 29., únor–February 1995.

The very special life of Raoul Wallenberg

Keep alive the memory of Holocaust hero

Notwithstanding last week's grouse about the surfet of "Fifty Years On" remembrances to be endured during 1995, this column would like to mark a half century that may otherwise pass unnoticed — the disappearance down the Soviet memory hole 50 years ago next Tuesday of a remarkable young Swedish idealist named Raoul Wallenberg.

On that day, Wallenberg was taken off under Red Army escort from the ruins of Budapest to be questioned about his highly suspicious activities in the Hungarian capital during the Nazi occupation. Working under diplomatic cover from the Swedish legation, he had managed the singular feat of saving upwards of 20,000 Jews from Hitler's extermination camps.

But, as Oscar Wilde observed, "no good deed should be allowed to go unpunished" and Wallenberg's deserts were to be imprisonment for life and, for more than three decades, virtual oblivion. In the final months of the Second World War, the Stalin regime, congenitally anti-Semitic and incurably paranoid, could not imagine that the privileged offspring of a noted Protestant banking family — the Rockefellers

of the North, as the Wallenbergs were known — could possibly care about the fate of Hungary's Jews. Ergo, he must be an agent of the capitalist West, most probably involved in attempts to broker an unholy alliance between a post-Hitlerian Germany and the Anglo-Americans against the Soviet Union.

The Soviets denied all knowledge of Wallenberg's whereabouts until, after being nagged by the Swedes for 12 years (and Stalin had been dead for four years), they admitted that they had taken him into custody, but that unfortunately he had died of a heart attack in the Lubianka Prison in 1947. Sorry about that. Blame Stalin. Strangely for such a hyper-bureaucracy, the Kremlin failed to produce any proper documentary evidence of Wallenberg's death, so the Swedes refused to take their word for it. And subsequent sightings in the Gulag of a man who might have been Wallenberg contributed to a growing belief that for some obscure reason the Soviets were still holding him.

The official position of the Swedish government — and of the Americans, who in 1981 made him an honorary U.S. citizen — was that

until the Soviets produced proper proof of Wallenberg's death they would consider him to be alive and to demand his release, or at the very least a proper accounting of his fate.

Even with the coming to power of Mikhail Gorbachev and the collapse of the Communist regime, when all manner of Soviet crimes were confessed, the fate of Wallenberg remained a mystery. His KGB file has unaccountably vanished and to this day members of his family and others who have campaigned on his behalf persist in the belief that he may still be alive — perhaps under a false name, perhaps no longer with any memory of who he is — somewhere in the vastness of the Russian Federation.

While it may be impossible for others, this columnist included, to share that belief, there is compelling if not conclusive evidence to suggest that Wallenberg was alive long after the Soviets said he had died. But exactly when he died, and where, and how, remains a riddle that seems unlikely ever to be solved.

Raoul Wallenberg presents an intriguing contrast to that other notable Holocaust hero, Oskar Schindler. Schindler was the quintessential boondoggle with a heart of gold — a flashy, womanizing war-profiteer who nevertheless had the decency, the courage and the gumption to mount a successful personal rebellion against the obscenity of the Nazis' racial policies.

Wallenberg was a very different character — thoughtful, altruistic, introspective, an almost impossibly straight arrow whose feet of clay, if he had them, cannot be located. His personal duel with Adolf Eichmann, chief logistician of the Holocaust, for the lives of Budapest's Jews was a confrontation between Good and Evil such as one would expect to find in fictional allegory rather than real life.

As a subject for biography, Wallenberg's unalloyed decency makes him rather less intriguing than the flawed Schindler. Which may be why Steven Spielberg chose the latter as the subject for his movie masterpiece. And why the world needs to be reminded, on this 50th anniversary of his disappearance, of Wallenberg and what he stood for.

The Financial Post Friday, January 13, 1995

K. Čapek Kritika slov

Světový. Krom světové války jsou světové výstavy a světové názory. Taková světová výstava je velika, pevně uspořádaná snůška všeho druhu znamenitostí; najde se tam průmysl i národopis, věda a umění, technika a příroda, všechny díly světa, všemožné výrobky; nevidíte sice, jak se která věc vyrábí a co na svém místě opravdu dělá, ale to je vedlejší; hlavní je, že se to tam všechno vejde a může srovnat. Světový názor je pak velmi podobný světové výstavě; je tam všechno: přírodopis a dějiny, hygiena, politika, sociologie, literatura a dokonce i bůh ve zvláštním pavilonu. Nevidíte sice, jak ta která věda pracuje a jakými nejistotami trpí, jak ta která myšlenka běhá nezkrocená v pralesi skutečnosti, ale to všechno je vedlejší; hlavní je, že se všechny ty vědy a myšlenky vejdou do omezeného prostoru a jsou přístupny náraz, za nízké vstupné. A nyní, člověče, když jsi se na smrt ušel prohlížením takové světové výstavy, když jsi proběhl pavilonem minerálů a zkamenelin, zoologickou zahrádkou a botanickým sadem, průmyslovým palácem a výstavou nejkrásnějších květů světa, řekni, všil-li opravdu něco o světě? Vypij tu sklenici vody (neboj se, ta voda je práva a nepatří k světové výstavě) a dozněj: zda jsi třeba řekl své pravě a lže, že bys pro ni šel „na konec světa"? Když jsi se jel poprvé „podívat do světa"? Když jsi pomalu poznával věci, které ti jsou „na světě nejmilejší"? Řekni, zda tyto světové city nebyly světu podobnější než světové názory? Neboť svět, skutečný svět, zajímavý a neznámý svět leží na cestě zájmu a nikoliv nároku. Leží ve směru intenzity a nikoliv saubornosti. Kdybys silně, s láskou a pochopením uvídl mraveněčka, udělal by sis tím světový názor, neboť by ses v něm dohlédl zajímavosti světa.

Dokončení na str. 2.

In Defence of Canadian Unity

Although I do not agree with a lot of PM Chrétien's policies, I have always admired his uncompromising stand of being a proud Quebecer, but first and foremost a Canadian. He proved that by his firm opposition to the Meech Lake accord. That is why I am greatly disappointed with him following Brian Mulroney's policy of not standing up to Quebec politicians' unrealistic demands and trying to buy votes through preferential treatment at the expense of the rest of Canada. Just like the Mulroney's CF 18 contract award, the recent selection of Montreal as the seat of the NAFTA Environmental Commission is an illuminating example of this unwanted favouritism of La Belle Province.

For more than two decades, billions of taxpayer's dollars have been spent on promoting and enforcing "official" bilingualism in the nine predominately English-speaking provinces in order to placate the francophones' desire to promote and preserve their language and culture. And how did their politicians reciprocate? Quebec is officially unilingual with English banned on many of its signs; and Jacques Parizeau's PQ and Lucien Bouchard's Bloc Québécois now openly advocate the break-up of this great country. The saddest part of it all is that the Bloc MPs, while parading as her Majesty's Loyal Opposition, are openly engaged in a treasonous act, and — what a paradox — at Canadian taxpayers' expense!

I am convinced that the majority of English-speaking Canadians have a sincere desire for Quebec to remain a part of a new, united Canada. However, many are just not prepared to consent to unity at all cost. In other words as long as Quebec remains a part of Canada and enjoys all the benefits of the confederation, it should not have any exclusive powers other than those accorded to the remaining provinces/territories. I also firmly believe that a great number of ordinary Quebecers (as opposed to Quebec's political elite) would prefer to remain in the Canadian Confederation. A good example was set by the people of Rosemead, who in the spring of 1992 infused Canadians with new hope for national reconciliation when the francophone majority in that Quebec town defied the Bourassa government and showed their support for the anglophone minority by voting overwhelmingly to retain their bilingual status.

Dialogue and QUESPA attest that many Quebecers are also proud Canadians. If, however, a majority of Quebecers sincerely believe that their aspirations can only be fulfilled in an independent

Quebec, and clearly confirm that a referendum, then, in my view, the rest of Canada should respect such a decision. I am also convinced that Canadians are mature enough to find a peaceful solution to the problem and would reject the path of violence followed by the IRA in Northern Ireland or by Serbs, Croats and Bosnian Muslims in the former Yugoslavia.

In our attempts to solve the Quebec dilemma, let us learn a lesson from the recent partition of my native Czechoslovakia. Although the separation was peaceful, the Slovaks now generally acknowledge that in terms of economic prosperity, there is a heavy price to pay for going separate ways. It should be noted that the now independent Slovakia contains approximately one third of the territory and population of the former Czechoslovak Federation. A great number of Czechs and Slovaks are also of the opinion that if the future of their country could have been decided on the basis of a nation-wide referendum rather than on an agreement made between the leaders of the two large ethnic political parties, the path to Czechoslovakia might not have been realized.

Common sense dictates that the future of this great country should not be decided merely by the results of a referendum held in one province which occupies less than 15% of the country's total territory and accounts for only about 26% of its total population. In my view, PM Jean Chrétien has a moral obligation to invite Preston Manning, the "de Facto" Leader of Her Majesty's ("unofficial") Loyal Opposition — to jointly prepare a definite contingency plan on how to deal with the eventuality of Quebec's opting for independence.

Should separation become inevitable, the decision on the terms of secession must be determined through a nation-wide referendum and not through negotiations between the federal and Quebec provincial governments in power. Such referendum should be held prior to Quebec's own referendum on sovereignty, so that Quebecers — before making their own decision — have a clear indication where the rest of Canadians stand on Quebec's place in the renewed Canadian Confederation and/or conditions for Quebec's secession. If the federal government refused to conduct such a referendum, the media should take the initiative and publish a referendum-type questionnaire urging their readers to complete them and send them to their local Members of Parliament.

Jerry Kasanda, Egbert, Ont.

Když byl objevil pan Fleming Československa, prošel by asi jiné ponocilův nebo dřív, byl by patrně pekle. Osud vynulil tomu československému spisovateli pouhých 48 let podléhl a Vánoce, a přesto to vypadá, že Karel Čapek žil mnohem déle. Jeho bibliografie, kterou sestavil župolog dr. Halík (otec známého katolického teologu Tomáše Halíka), je úctyhodný literární materiál seznam děl velké literatury, velkého dramatu, ale i každodenního žurnalistického žemění. Humanismus, demokracie, národní koncentrák, do něj by ho byl Hitler určitě poslal. A když byl býval Karel Čapek před Hitlerem emigroval a po jeho porážce se vrátil do

K.Č. – 105

Mild vláda, navrhují nadělit našim občanům nové opasky s více dírkami...

Lubomír Vaněk

Zvoní hrana českému tisku

MLADÍ už dnes neznají rčení „někomu zvoní hrana". Nevědí, že když o poledních zvoni do kraje velký zvon, budou pozůstatí doprovázet nebožtíka na poslední cestu. Obrazně můžeme říci, že i českému tisku zvoní hrana. Už čtvrtý rok. Za pár dní odzvoní: zatím poslednímu nebožtíku. Koncem prosince, jak sděluje ve svém „partě" vydavatel J. Kudláček, skončí pozemskou poutěden z posledních listů v českých rukou — Český deník. Měsíc co měsíc ztrácel 2,5 milionu Kč. Příčin: růst cen papíru, výroba a distribuce, klesající náklad, hlavně však nemilosrdná konkurence novin v rukou bohatých cizích vydavatelů. J. Kudláček odmítá předpoklad, že tímto českému, což mu slouží ke cti, tisku dočasně napíše nekrolog výměně pro Český deník. Byl to list, který porážel rozpolupnou povahu svého vydavatele. Nekrolog platí všem, kyslí čistě českým novinám, které dnes vlastní cizí kapitál. Zbývá už jen (zatím) Svobodné slovo a Právo. Kromě hrstky českých časopisů, které zvoní tu a tam v okresech.

Hrana za český tisk začala zvonit od r. 1991, kdy do Čech vtrhla skupinka „hrobníků" z bavorského koncernu „PNP" (Passauer Neue Presse). Začali skupovat velmi promyšleně všechny okresní a krajské noviny v pohraničí, pak i ve vnitrozemí. Za pakatel, a jak se prosíval, údajně i s pomocí diskrétních obalů. Ani Pihnanova, ani nynější vláda pro politicky oční zákal neviděly nebezpečí v tom, že se bavorský kapitál zmocňuje sedmého velmocí, tedy nástroje vlivu na veřejné mínění, a tak mizel český tisk, součást národní kultury a identity. I tzv. protimonopolní ministerstvo z Brna tu sehrálo

trappou roli. Ministr Bělehrádek prohlásil, že o žádný tiskový monopol vlastně nejde. Jaká ironie: dnes ovládají Pasovští suverenně celé jižní, západní, severní a východní Čechy a dospěli do středních Čech a Prahy. Z okresních novin udělali uniformní deníky (i to je znak monopolu) a ovládli také inzerci, hlavní příjem novin. Noviny, docházející z Prahy, zatlačila „PNP" na periferii, takže i ony, pro klesající náklad, se staly kořistí dalších zahraničních koncernů: francouzského magnáta Hersanta, švýcarského Ringiera, západoněmeckého koncernu Mittelrhein. Hrana dozvění. Na skutečně český tisk, tj. tisk v českých rukou, zůstává jen vzpomínka.

Nedávno byla v Paláci kultury výstava „Media 94": z velké části přehlídka cizího kapitálu v českém tisku. Občan, neznalý pozadí, si musel říci: „Hledme, jak se naši vydavatelé číní", když viděl tu hiparádu deníků: Píseňský deník, Chebský deník, Sokolovský, Tachovský, Domažlický, Klatovský, Příbramský deník či Karlovarské noviny. Listy Písecká aj. Všechny vydava dceřina společnost Pacovských „Vltava" s r. o. Na severu mají druhou dceru, maskovanou českým jménem „Labe" s. r. o. Třetí dcerou je „PNP" ve východních Čechách. Hradecké noviny, Orlické noviny, Noviny Chrudimské, Noviny Jičínska, Křikonošské noviny. Neformovaný čtenář netuší, že nejde o čistě české noviny, třebaže jsou tištěny český a mají české redaktoři. Neví, že skutečným pádem je koncern „PNP" z Pasova, blízky CSU a tím i Sudetákům. Jelikož i v Bavorsku je bližší košile než kabát, je zcela logické

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávky inserátů, opravu
adres a předplatné lze poslat na:
"Kanadské Listy", 389 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 18:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
USA, letecky ...	\$ 34:00

Čtenářům v České republice:

Dobrovolně předplatné v koru-
nách lze zaslat na adresu:
Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 176,
253 63 Roztoky u Prahy.

Naši ve Vancouveru, BC, si vydávají svůj "2pravo-
daj", který je zajímavý a má 18 a víc stran. Vychá-
zí 7x za rok pěti tamní odbočky Československého
sdružení, P.O.Box 48863 Bentall Centre, Vancouver,
BC V7X 1A8, tel./604/ 986-7066. /V redakci pracu-
jí dobrovolně Zuzana Kulháková a dr. Barbara Hej-
dánková. / Tato skupina našich krajanů žije na zá-
padním pobřeží Kanady a sešla se 3. prosince 1994.
Sedící zleva: paní Juhánová /vdova po vítězi Zla-
tých přílbů Frantovi Juhánovi/ a honorární český
konzul ve Vancouveru Mirek F. Hermann; stojící
zleva: paní Zdena Macková a spolupracovník našeho
listu, záp. letec a autor, Bob Velvarek.

Zvoní hrana českému tisku

Dokončení se str. 1.

ká otázka: „Na čí stranu se asi postaví tyto
bavorské noviny, až začne ba-
vorská a bonnská vláda tvrdě a možná na
světovém fóru prosazovat tzv. sudetskou
otázku, revizi Postupimí a zrušení Beneš-
ových dekretů? Odpověď není těžká. Můj
známý, pražský novinář, se zeptal kolegy
z jednoho z píseňských deníků: „Nebojíš se,
že jednou budeš muset psát ve prospěch
Sudeťáků? Odpověď: „Není to vylouče-
no“. Nejde však jen o Pasovské, kteří pi-
táhlí první. ČR je totiž světovou kurnozitou,
jež patří do knihy rekordů. Take v Praze si
koupí členář v dobré víře Zemědělské novi-
ny, Expres, Blesk, Mladý svět, Dobrý večer
aj., aniž tuší, že je ovládá cizí kapitál. I Lido-
vé noviny, jež chlely pokračovat v slavné
tradici starých „Lidovek“ (jejichž ozdobou
byli K. Čapek, E. Bass a další literáři), ovlá-
dá dnes cizí kapitál. Případ bývalého šéfre-
daktora LN Štětiny, který odstoupil kvůli za-
sahování zveřejněných zprávek o svých pravomocích,
názorně ukazuje „nezavislost“ novin pod ci-
zím vydavatelem.

Ve světě prostě nenajdeme druhou zemi,
jež by, téměř beze zbytku (ztěží se v okře-
sech drží jen několik malých časopisů) roz-
prodala cizímu kapitálu vlastní noviny, cizí
nástroj utváření veřejného mínění. A k tomu
za asistence vlády, parlamentu i Syndikátu
novinářů. Přitom v samotném Německu by
podle tamního protimonopolního zákona
s Pasovskými ostře zacvili! Jenže v Če-
chách je leccos možné. Je to ostudné a člo-
věka jímá zlost a smutek zároveň, když si
připomene Kramera, Havlíčka, Neruda
a další vlastence, kteří s mravenčím úsilím
a obětmi vytvářeli české noviny, české du-
chem, aby členář nebyl závislý jen na ně-
meckých. A teď, jakýmsi bludným kruhem,
se české noviny zas vrátily pod cizí vydava-
tele, hlavně německé.

Znovu se vracuje otázka: Jak se asi za-
chová při případném střetu sudetskono-
meckých a českých zájmů tento „bavorský
tisk“? Jeho síla nadále roste. V okresech má
monopol i na inzerci. V ČR má 30 titulů. Pře-
krácuje už naše hranice. V Polsku odkoupi-
li Pasovští nedávno od Hersanta 10 deníků
s nákladem 2,2 mil. výtisků. PNP směřuje
ještě dál, na Ukrajinu. Není to přímo vzoro-
vá obdoba někdejšího Drang nach Osten,
tentokrát na tiskové frontě; tažení, jehož
manévry úspěšně proběhly v ČR? EMIL ŠÍP
"Nápr. Svob.", 25-26/94.

Ze života krajanů

Je záhada, proč chce Nové divadlo v dubnu kraj. publiku v Torontě
servírovat právě hru soudruha Drdy. --C. Lolek jednal s p. starostou Zábřeha, ing. Fr. Srovnalem,
ve věci umístění Pamětní síně Jan Welzla ve starobylém Domě pod Podloubím. Budova je nyní
restaurována a bude na ní také Welzlova deska. Cestovatel Welzl je pochován v Dawsonu, Yukon. --
John Sadílek, Far West Outfitters /536 East, 4th St., N. Vancouver, BC V7L 1L6, Tel. /604/ 983-3477/
nabízí letos turistům z celého světa, včetně České Republiky, 3 zájezdy po severozáp. Kanadě a
po Yukonu. Zájemcům můžeme poslat kopii oznámky s českého tisku. --Průmyslník Tomáš Baťa byl
hostem české TV stanice Nova v pořadu Snídaně. --Kan. právník Zev M. Rosenblum nám poslal člá-
nek doporučující našim čtenářům, aby si požádali o kanadské občanství, pokud tak již neučinili.
Tel. /416/ 597-4049. --4. února 95 zemřel v Thornhill, Ont. náhle Dr. Antonín Bubeník, 82, zná-
mý expert na vysokou zvěř /v horách i v lesích/ a malíř. --Marie Rejzková, pův. volyňská Češ-
ka, zemřela v Torontě v polovině února. Rev. Steve H. Petr nám z Waterloo, Ont. poslal pěknou
vzpomínku na ni, kterou uveřejníme, až budeme mít její fotografii. --Ztráty naší krajanské ob-
ce v Montréálu: zemřely: pí. Anna Cardová, dr. Maria R. Holá a Hanka Králová. --6 českých středo-
školských studentů se kvalifikovalo v soutěži v matematice do finále na York University 22. 7.
Zkouškám se podrobí 300 studentů z 80ti zemí. --"TV Guide" z února 95 měl článek "Internatio-
nal Observer". "Hrdinou" je známý kanadský novinář a komentátor Joe Schlesinger, českého
původu. Bude nyní na CBC Newsworld. --Foglovi si lebedí na W. Palm Beach na Floridě a letos
první nebyli na sokolských šibřinkách. --Z Teulon, Man. se ozvala

Uřadující předseda Svazu
letců, zemské organizace
v Kanadě, má novou adresu:
Milan Frybort, P.O. Box 100,
Tory Hill, Ont. K0L 2Y0.

KANADA. --U 19. dubna dostal náš krajan dr. Josef
Svoboda, farmák od Svatého Vojtěcha v Burlingtonu, "1993
Northern Science Award. Vyznamenání za zásluhy o vědu Severu
na rok 1993". Odevzdal mu ji ministr pro indiánské záležitosti a
rozkvěte Severu Ronald A. Irwin. Dr. Josef Svoboda je rodák z
Brna-Králova Pole, bývalý skaut a politik včel. --osm let
strávil za mlčením, z toho tři na uranu. Po roku 1968 volil exil a
dnes je profesorem na botanické fakultě Torontské univerzity.
Je absolutním průkopníkem v pěstování brambor i jiné zeleniny
v Arktice, mimo dalších vědeckých úspěchů spojených s Arkti-
dou, kam se vydal během letních prázdnin se skupinou svých
studentů už 24krát. Prof. Dr. Svoboda byl též odevzdán
medaile, připomínající 100. výročí prvního Mezinárodního po-
lárního roku (1882-1883). Svým studiem a svými objevy, řekl
mj. ministr Irwin, profesor Svoboda přispívá k rozvoji Arktiky
a k přípravě tamní biosféry. Vyznamenání bylo uděleno letos
po desáté, je odměnou vědcům, kteří přispěli k pokroku zná-
lostí a povznesení kanadského Severu. --BLAHOŘEJEME.

Consulate General
of the Czech Republic

1305 Pine Avenue West

Montreal, Que. H3G 1B2

tel: (514) 849-4495 fax: (514) 849-4117

Dopis z České Republiky:

Emigrace

Neměl jsem odvahu odejít z této země; často jsem o tom
přemýšlel a pokaždé se vynořily otázky: Táta, máma, přátelé,
Berounka, Křivoklát, hospůdky, známá stará místa... A tak jsem
zůstal, ačkoli jsem věděl, že budu sloužit pánům, které nemám v
oblíbě, že budu naslouchat zkresleným poloprávám, že budu
vyprávět anekdoty, zpívat písně, utíkat z města na čundry do
přírody, že budu nadávat potají a večer se vracet do panelového
hnízd a naslouchat cancanu z televize, jakou máme optimistickou
budoucnost, že budu hledět na seriály, které přikovaly miliony
očí. Aby zapomněly na šedé reality. Myslela za nás, jednala,
určovala, chválila, kárala - Velká strana; a doma jsme fíkali:
"Taková je pravda, ale nemluv o tom, ať nemáš potíže, radši
kývej." Házeli jsme do urny lístky na 99,9%, čekali jsme na
jinotaje našich herců, většina z nich hrála za pár korun i
ručičky u kremelského orloje; drželi jsme palce našim hokejistům,
aby to nasázeli "sborně"; byly tu tanky, které na vlastní národ
zavolali Oni, naši nepomýšlení vůdci - aby zachránili naše nedobré
duše, svá křesla, šestsetčtyřicetky a moc. Jeden názor, jedny
zprávy, jedna Strana. Byli jsme ptáčky v kleci, v ohrazené,
zadržované zemi, abychom neutekli jinam.

Poprvé jsem vycestoval do Vídně. Bylo mně čtyřicet osm let.
Hrál jsem a zpíval pro krajany. Stál jsem tenkrát v ulici poblíž
Viedeňského divadla a bylo mi do pláče. Vdechl jsem svobodu,
srovnával jsem. Pocítil jsem hořkost nad tím, že mne držel v
zajetí a nevěřil, že se vrátím - tam doma. V té době jsem byl
přesvědčen, že se u nás nikdy nic nezmění, že budeme hrát komedii
do konce svého života. Poznal jsem potom spousty přátel - v
Mnichově, Vídně, Hamburku, Zurichu, Bonnu, Adelaide, Melbourne a
řikal jsem si - tak to jsou ti, o kterých nám fíkali, že jsou
zrádci, pochybné existence, nepřátelé dělnické třídy, špioni,
zaprodanci...

Poznal jsem, že většina z nich dosáhla v cizích zemích
úspěchů, peněz; nikdy to nebylo zadarmo; začínali od píky,
pracovali bez ohledu na čas; strýskalo se po domově, byly i slzy,
ale jejich konání budiž pochváleno. Věděli, že za poctivou práci
je i poctivá odměna, bez ohledu na politickou příslušnost, jak to
bylo u nás. Mohli svobodně cestovat, poznávat, zatímco my hleděli
na střípky dalek s pocitem nespěšných snů. Měli by být
příkladem, jak Češi uměli nalézt vážnost daleko od své vlasti.
Nechtěli sloužit, být otroky - odešli... Přál bych sobě, svým
dětem, vnoučkům, aby už nikdo nemusel utíkat ze své země. Abychom
měli svoji zemi rádi a vážili si námi volených politiků. Přiznám
se, že když vidím, jak si u nás někteří občané, politici,
předstávají demokracii - často téměř litují, že jsem neodešel.
Jestli by se mi stýskalo? Určitě. Ono se nedá odejít - jen v cizí
zemi zasadil bych strom.

Abychom se radovali nových úteků - nesmíme mlčet a bát se.
Spatříš-li nespravedlnost - promluv. Mlčení je cesta k totalitě a
nemusí mít ve znaku srp a kladivo.

Josef FOUSEK

Máte zaplacené předplatné?

kultura V Mahenových stopách

VZPOMÍNKA

Dne 6. února 1994 zahynul při automobilové nehodě cestou z Košic do Bratislavy RNDr. Vladimír Čech, společně s předsedou slovenské Demokracie strany Antoníem Ďurišem.

Vlado, jak mu říkali, se narodil v Bratislavě ve staré slovenské evangelické buditecké rodině roku 1950. Vystudoval v Praze matematiku s vynikajícím prospěchem. Řadu let pak žil v Brně, kde založil rodinu a pracoval jako matematik. Zde také podepsal jako jeden ze šesti slovenských signatářů v únoru 1977 Chartu 77. Ihned byl ze zaměstnání propuštěn a živil rodinu jako bruslař První brněnské.

V únoru 1990, kdy se na Slovensku šířily nacionalistické a separatistické síly, když žádná z existujících stran na Slovensku se jednoznačně nevyslovila pro další trvání ČSFR, založil v Bratislavě s několika přáteli Hnutí česko-slovenského porozumění. Celé čtyři roky naplnil RNDr. Vlado Čech vyčerpávajícím zápasem za společný stát Čechů a Slováků.

Kde je jantar?

PRAHA - O prostor v okolí statku Bezejovice, kde by se podle jeho majitele mohla nacházet i dosud ztracená Jantarová komnata, se hledač štěchovického pokladu Helmut Gaensel nezajímá. Uvedl, že majitel statku Jan Michael Hromádka musel zmíněné informace vědět již dlouho a je podivné, že je tisku poskytl teprve nedávno. Hromádka před časem řekl, že podle jeho informací by se na pozemcích v okolí jeho statku v Bezejovicích na Benešovsku mohla nacházet Jantarová komnata a takzvaný Thule archiv, který by měl snad podle něj obsahovat plány ke „germánskému“ ovládnutí světa. Gaensel řekl, že se s ním ohledně hledání pokladu spojilo více lidí, Hromádka však dosud ne. V případě, že o to Hromádka požádá, je však Gaensel ochoten místo prozkoumat.

V okolí Bezejovic podle tisku hledá Josef Mužík, který se o „poklady“, které v Čechách ukryl na konci války Němci, rovněž zajímá.

Kam zmizeli...

Kam zmizeli stali obchodníci a jejich reklamní slogany? Studujeme-li naši stálou rubričku, zjistíme, že firemní veršičky stále žijí v myslích pamětníků. Takže posíláme dále, uveřejněné příspěvky honujeme. Děkujeme za hezké dopisy a zdravíme pana JANA DOMEŠE ze Zlatých Hor v Jeseníkách. Přejeme mu brzké zotavení po nemoci a uveřejňujeme jeden ze sloganů, které nám poslal:

*Isim, bim, nazdarek,
klani se vám Bekárek.
[pan Bekárek byl obchodník se smíšeným zbožím v Drahotuších a takto vřel za zvuku zvonku nadu dvěma své zákazníkům]
Paní JANA POKORNÁ z Brna-
Lišná vzpomíná na svého pradě-
dečku pekáře, na jehož plotýnky
dodnes vzpomínají pamětníci. „A
protože prababička ráda veršovala,
“ píše paní Pokorná, „byl ob-
chod vyzdoben různými přísloví-
kami Třeba:
Horáku chlebiček
požehnal Panbiček.
Koláče k svatební hostině
upečeme vám v hodině“
Pan JAROSLAV CHYTIL z Pardub-
ic nám poslal reklamní básničku
z Remeslnického kalendáře na rok
občanský 1937:
Rusák pije silné thé,
Němec v oblíbené má smě,
Angličtínou pije whisky,
Čech kupuje vždy u Myšky.
Obsluha vzorná, nízké ceny
pro Sokoli, Orli i jiné členy.
[Pravopis dle originálu.*

„Už druhé Vánoce po sobě se
nám podařilo udělat děti velkou
radost.“

„A čím?“

„Loni jsme ji koupili klavír a le-
tos jsme ho prodali.“

I když spojím Jiří Mahen a Brno chápeme jaksi automaticky jako samozřejmé, v jeho konkrétním naplnění naše kulturní instituce zaostávají. K postupné nápravě vznikla před více než rokem Společnost Jiřího Mahena, sdružující jednotlivce i veřejné složky, kteří chtějí dále rozvíjet jeho odkaz.

Ve spolupráci s Mahenovým památníkem, kde je její oficiální sídlo, a s Mahenovou knihovnou, která je jedním z kolektivních členů, začala Společnost pořádat rozličné přednášky, literární večery a besedy. S návštěvníckou pozorností se potkal už květnový podvečer z prozaického díla prvního předsedy meziválečné Lite-
rární skupiny a dramaturga brněnského Národního divadla Lva Blatného, připravený redaktorem Tomášem Mazáčem a hercem Ladislavem Lakomým. Neméně úspěšné bylo listopadové vzpomínkové setkání, věnované nedávnému stému výročí narození všestranného jevištního umělce prof. Rudolfa Waltra.

**SunLife
of Canada**

Pojištění je věc důvěry
38 let služby naší veřej-
nosti s největší kanadskou
životní pojišťovnou

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 626-3004

21 Four Seasons Pl., Suite 330, ETOBICOKE, Ont. M9B 6J8

Východně od 427.

THE NEW ONTARIO PHOTO HEALTH CARD

„PROSÍM, ÚSMĚV!“ VAŠE FOTOGRAFIE ZABRÁNÍ ZNEUŽITÍ ZDRAVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

Během několika let budou dospělí v Ontariu, kteří mají nárok na zdravotní pojištění (OHIP) požádáni, aby se přišli zaregistrovat na nový průkaz zdravotního pojištění s fotografií.

Jakmile přijdete a usmějete se do fotoaparátu, splníte svůj úkol v programu, který si stanovil zamezit podvodům jejichž výše dosahuje 65 milionů dolarů ročně.

Oznámení o registraci dostanete poštou. Vyčkejte tedy na okamžik, kdy vám přijde tato osobní pozvánka.

Zaregistrovat

11 milionů lidí v

Ontariu nelze najednou, ale je to nejlepší způsob, jak vyřadit padělané a neplatné průkazy zdravotního pojištění. Podrobnosti najdete v brožurě *Your Guide to Ontario's Photo Health Card*, kterou dostanete poštou.

SMILE ONTARIO.

Ontario

O LETCÍCH

Nová významná kniha
v naší let.knihovně:
Ed.Čejka:"Bitva o

Francii", 606 stran, mnohé fotografie. Na str. 219 je zmínka o pplk. Benešovi, který se ujal našich letců v Paříži; byl tak zklaman neochotou franc. úředních míst, že skokem z Eifelovky spáchal sebevraždu; mnozí jej považovali za prvního čs. důstojníka padlého ve Francii. Čs. let. attaché J. Kalina to u letců prohrál, když prohlásil, že kdo nepůjde do Ciz. legie bude vrácen Gestapu. -- List "Region" v Šumperku měl 2 články o Arnoštovi Valentovi, který byl Gestapem zastřelen po útěku ze Saganu. -- Nové vál. fotografie: I. Tonder, A. Šverma, K. Bednařík, F. Cemrot, Václav Horák. -- Plk. Míla Stehlík považuje za vynikající knihu dr. Čestmíra Sládka "Osudy palubního střelce". Ač pojednává o P. Svobodovi, jsou tam kapitoly o činnosti kan. letce Bastabla z Winnipegu na jižní Moravě, ve spolupráci s paraskupinou CARBON. Knihu zašleme za \$10 vážným zájemcům. Má 194 stran a řadu fotografií. -- Martin Vích se pokouší zmapovat činnost Spitfirů v našem poválečném letectvu. Pište na: R.V., Dvořákova 13 16/9, 405 01 Děčín. -- O. Trávníček, 798 05 Myslejovice, ČR, má na prodej několik výtisků brožury o letci J. Františkově, za \$5. -- Edice Mustang vydala vynikající knihu Jiřího Rajlichy "310. stíhací perut", 166 stran. -- "Kolínské noviny" otiskly seriál o náletech am. letadel na kolínskou Petrolku. -- Miloš Podzimek se zajímá o letce a sbírá jejich podpisy; posílejte je na: M.P., K. Čapka 1134, 512 51 Lomnice n. Pop., ČR. -- Nový byt manželů Peřinových v Praze je skoro jako muzeum. Kamarádi - letci nechť se ohlásí na č. 30-23964. -- Dvojice Poláček-Mucha nám poslala krásnou pohlednici z Prahy. -- "L+K" č. 25/94 mělo zajímavý článek "Pilot výsadku Anthropolid", z pera Jaroslava Hermana, býv. letce a historika. Jsou v něm 4 fotografie s G/C R. Hockeym z r. 1991, kdy jej po vých. Čechách doprovázel vydavatel t.l. -- Poděkovali jsme za záp. letce usedlé v Kanadě p. primáři Jiřímu Valentovi z Lék. Fakultní nemocnice v Plzni, za komplikovanou a úspěšnou operaci Honzy Irvinga z Prahy. Prof. Valenta nám odpověděl: "Není třeba nám děkovat, protože jsme dělali jen svou povinnost a dluh, který náš národ má u našich zahr. letců z 2. svět. války i neblahého období následujícího, nelze vůbec splatit". -- B. Jaroš-Suchar z Veselí se zlobí, že

Kapitán ČSA /brzy to bude jen zkratka ČA/ Jiří Topinka je jedním z nejzkušenějších letců na trati Praha-Chicago či Praha-Toronto. Airbusy spolehlivě a stroje.

se u něho loni vydavatel t.l. nestavil, ale poslal několik zajímavých zpráv: Bohouš Dubec se vrátil z Anglie a žije v Pardubicích; v tamní nemocnici je Postřehovský. -- "Icík" Špaček se v Jaroměři oženil a koupil barák. Čupák se v pozdním věku oženil, ale "ten jeho zajíc ho tak udeřil, že brzy po svadbě šel pod kytičky". Suchar udržuje kontakt s Vítkem Angeterem v USA, ale telefon je rychlejší. J. Dobrovolný přežil operaci v Praze. Luboš Volka se necítí na 100%, ale drží se. I jeho paní. Žijí v Lindenhurst, NY.

Čeští důstojníci se nedávno během výcviku v Camp Borden, Ont. setkali s W/C dr. Janem Gellnerem, DFC, z Caledon East a se zájmem studovali jeho válečný deník. Praha ho povýšila na plk. v. v.

Tento záběr zachycuje příslušníky 310. čs. stíhací peruti RAF v létě r. 1940. První řada zleva: X.Y., S/L Blackwood, Bergman, Fl/Lt. Sinclair, Malý a Kaucký. Zadní řada zleva: Fürst, Zima a Pida. Kdo je to ten p.X.Y.? Snímek nám zapůjčil gen. V. Bergman a sdělil nám, že čas od času navštíví Wing Comm. Douglasa Blackwooda. Poslal nám jeho životopis a jeho adresu ve Skotsku. W/C Blackwood dostal loni od vlády České republiky Řád Jiřího z Poděbrad za zásluhy o naše letectvo v Anglii. Narodil se poblíž Londýna 11. října 1909, ze skotských rodičů /Blackwood and Sons měli velkou tiskárnu a vydavatelství v Edinburku ve Skotsku/. Studoval Eton a Clare College v Cambridge. Do RAF šel v r. 1932 a stal se výborným pilotem a akrobatem. První jeho operační jednotkou byla 25. Sq., která měla letouny typu Haeker Fury. Do r. 38 působil jako instruktor v Salisbury. Když do Anglie přišli naši letci z Anglie, dostal Blackwood za úkol udělat z nich operační peruti. To se mu podařilo a u 310. byl během Bitvy o Britanii. Douglas Baer byl jeho přítelem. Když v říjnu 1940 navštívil čs. peruti pres. Beneš, S/L Blackwood dostal od něho čs. válečný kříž. Byl při plánování invaze a sloužil v RAF až do konce války.

Exeter, Anglie, v létě roku 1941: na tomto historickém záběru má být 4. století zleva Sklenář. Jinak tam mají být v. v. J. Valušek, Josef Krawec, V. Štastný, Fr. Žižka. Foto je z archivu plk. Henry /Jindřicha/ Prokopa.

O VOJÁCÍCH

CZECHOSLOVAK ARMY

Ing.Petr Šuranský sděluje:
"RNDr. Emil Máčel z Malenovic u Zlína nezemřel. Byl jsem u něho v lednu /95/. Zotavuje se po mozkové mrtvici."--Dr. Mirek Kerner tráví let.zimu na Boynton Beach, FL.--Máme foto desky gen.Hasala; kde je ta deska?--Z Opavy se delším dopisem ozval Petr Asmus ml. Jeho otec žil a zemřel v Torontě. Přineseme jeho foto z konce války.--Gen.J.Souček-SUK nám zapůjčil unikátní foto jeho čtyři při ústupu ve Francii v červnu 40.--Gen.V.Luža se za války delší čas skrýval v Bosonohách u Brna; obec nyní dala jeho foto na pomník padlých obou válek.--Za 2.války přišlo o život 141 osob z Rožnova p.R.a z okolí; jejich jména jsou na pomníku padlých Na Zahradách.--Býv.ministr obrany Baudyš při letu do Švédska o vlásek unikl smrti: člen ochranky J.Pasker vystřelil ze služební pistole a poškodil palivovou nádrž. Švédové letadlo opravili za 240.000 korun.--

V pražském rozhlase promluvil prof.Jiří Mašín, příbuzný bratři Mašinových, rez.USA. Jsou lidé, kteří tvrdí, že bratři byli v r.53 v nepřítomnosti odsouzeni na smrt, ale Martin Štumpf z kanceláře ministra vnitra řekl na konferenci Opus Bonum v pros.m.r., že tresní řízení v r. 1953 bylo Gen.Prokuraturou přerušeno, když vláda žádala Američany o jejich vydání. Vydání nebyli a "tresní řízení je přerušeno dodnes". Žádná amnestie se jich netýkala a p.Štumpf vyslovil názor, že kdyby Mašínovi vstoupili na českou půdu, že "budou s největší pravděpodobností vzati do vazby a souzeni pro několikanásobnou vraždu". /Projev p.Štumpfa, který mluvil i za ministra Rumla, vážným zájemcům můžeme poslat; jsou to 4 stránky./--V článku o našich dělostřelcích na východě v "NO" byly fotografie velitele 1.brigády pplk.A.Ressela, škt.Václava Šajnera a škt.J.Rady. /Šajner žije na Floridě, Rada v Praze./--V Praze vznikl "Klub přátel čs. legií" a vstupují do něho i mladí lidé, např. Petra Kollmanová; její pradědeček Ant.Kollman z Jankova byl v ruských legiích. Adresu Klubu postrádáme.--Náčelník gen.štábu České armády, gen R.Nekvasil, promluvil u pomníku pplk.Morávka na Prašném mostě v Praze 6, u příležitosti nedožitých 90.narozenin jednoho z největších hrdinů 2.odboje.--Na budově příbramské reálky byla odhalena deska gen.J.Khollovi; promluvil ředitel Muzea dr.Velfl a plk.B.Král, Khollovův zástupce na Středním východě. Na výstavu o Normandii a utrpení čs.důstojníků v lágrech Vojna+Bytíz v 50.letech se z USA přijel podívat plk.Ševčík, velitel tank. roty 2.praporu.--Slezské Zemské Muzeum v Opavě a specifický dr.A.Šefčík/pomohlo při restauraci Památníku Hrabyně; jsou tam nyní: expozice z dějin 2.svět.války, exp. letci v boji za svobodu 1939-45" a výstava plastikových modelů všech letadel světa. Také areál býv.čs.opevnění v Hlučíně-Darkovičkách je přístupný veřejnosti s odborným výkladem. Volejte Muzeum v Opavě na č.0653/612 309.--I.Procházka /Evropská 662/97, 160 00 Praha 6/ sbírá informace o našich ve Fr.Ciz.Legií pro plánovanou knihu. Cenné informace dostal od plk.Vazače z Paříže a od plk.Boba Moravce z Kanady.--Do případu bratři Mašínů se vložil také spisovatel Jan Beneš /Obořiště 144, 262 12 Obořiště/: navrhl, aby oba byli jmenováni čestnými členy Čs.Obce legionářské a aby po jejich otci byla v Praze znovu pojmenována ulice. /Všiml si také, že v Praze je Eliášova ulice, ale měla by to být "ul.gen.Eliáše", aby to všem bylo jasné./ --41.ročníku vzpomínek na 2.válku se účastnil také gen.J.Souček z Brazílie a vyhrál jednu z cen.Gratulační dopis podepsal JUDr.Jakub Čermín /předseda ÚV ČSBS/ a ředitel Hist.ústavu Armády ČR Mgr.Petr Klučina.--V Ostravě vyšla kniha "Patřili k prvním" z pera Ivo Stolaříka.Pojednává o osudech Obrany Národa v oblasti Ostrava.--Zdravotní stav B.Pruska v Ostravě se, podle Petra Malušky z Chicaga, stabilizoval.--Gen. Míla Kašpar zasáhl z Anglie kladně ve věci obnovy Hrobu nezn.vojína na Staroměstské radnici v Praze.--V sev.Anglii marodí Jožka Severa.--Dr.Kerner dostal zajímavý dopis od dr.A.Herze /Purkyňova 9, 110 00 Praha 1/, bratra Dezidera.--Ing.O.Vystavěl, alias O.Rajnoha, napsal studii "Historie osvobození Zlína v r. 1945".--V "N.Vojsku" má letos vyjít kniha V.Suvorova "Všechno bylo jinak aneb kdo začal Druhou světovou válku".Autor defetoval do Anglie v r.1978 a proto--že byl rozvědčík, Moskva ho odsoudila k trestu smrti zastřelením, v nepřítomnosti. Obj.na:"Naše Vojsko", Na Děkance 3, 128 12 Praha 2. Tel.02/24 915 710.

Záp.důstojník

Jan Kouřil, 252 Kdo začal Druhou světovou válku? Autor defetoval do Anglie v r.1978 a proto--že byl rozvědčík, Moskva ho odsoudila k trestu smrti zastřelením, v nepřítomnosti. Foto z r.1953.

Nezapomenutelný „anglický Čechoslovák“

"N.O.", Praha.

KDO z bývalých příslušníků československé tankové brigády, bojující na straně Britů, by si nepamatoval na plukovníka Fillinghama M.C. tuto svědčící a nezapomenutelnou osobnost čs. zahraniční armády?

V našich odích zůstane vždy plukovník Fillingham, účastník dvou válek, velkou postavou, nobel patřící onomu klubu našich přátel, k nimž ve Francii patřil generál Faucher. Tato slova odznela na Leaningtonském sjezdu v červnu 1960 a patřila tomuto zesnulému důstojníkovi. Patřil ke členům britské stýčné skupiny, známé pod označením - 221 HQ - velitelství stýčné skupiny 22, což byl štáb britských a československých důstojníků, kteří udržovali tak potřebnou vazbu mezi britskou a československou armádou.

Od okamžiku, kdy byl přidělen k naší brigádě jako výcvikový a organizační důstojník, pracoval s důsledností Angličanů vlastní a vyhlásil nekompromisní boj i s těmi, kteří s všem nevojenskými vlastnostmi, které si dělali z slovních dobrovolníků po dlouhých desítkách před vstupem do československé jednotky, po francouzském debaklu a z různých láborů přišli do země gentlemanů. Bylo to právě v době, kdy Anglie stala osamocena proti vůdci "fascistického" a třech nevojenských vlastností bylo u všech příslušníků z kontinentu víc, než jich bylo u lidí na ostrově.

Od okamžiku našeho prvního setkání: v něm viděl britského důstojníka z povahy - byl, majitel, jeho byla i ka-

maše a ostrý knírek, byl klidný, mluvil vyrovnaně usazen typicky britsky usměv. Ve škole jeho úsměv byl osvětlující. Jakoby dal rozdílné mezi ironií a laskavostí. Jakoby se tak trochu styděl za svou srdečnost. Nebylo příslušníka brigády, který by s tímto mužem neprobídl do styku během více než čtyřletého pobytu na britském ostrově.

Proto jsme ho tak často potkávali v blízkosti našich láborů v době výcviků v jeho strategickém postavení, viděl a nebyl viděn, leda v případě, že mu provinilci padli přímo do rukou. Proto jsme ho tak často viděli vysvětlovat v jazyce, ve kterém se do jeho "Basic English" dostávala provinilcům dobře srozumitelná slova "spinky", "kravata", "boly", přičemž si poklepal hruďkou o zem a ukázováním druhé ruky ukazoval, která část výstroje se mu nelíbila na "švachem" vystrojení posíleného. Provinilci takto přistupovali k němu, když se stali v nepořádku. Byla to výsledkem časté posílené zpátky do láboru.

Jeho pozornost nepatřila jen vojákům, ale i důstojníkům s tím rozdílem, že zatímco vojákům, držel školu na místě činu, důstojníkům zval "na čaj" na misi, kde měl každý pozvaný možnost přesvědčit se o zásadách, které musí každý voják respektovat ve vztahu k občanům a které platí i pro spojení v jejich zemi.

Přijímal námahavých usilovných cvičeních byl všude. Nikdy žádné nevěnoval. Bylo ho vidět právě tak, jak to bylo

Plukovník Fillingham M.C.

zít se bičem oranice za polebným sladem, aby se přesvědčil o správném postavení sloupů jako ve štábních koe se intonoval o situaci a pil po stručném rozkazu a rychlých rozhodnutích odpoví-

dajících valocným potřebám a předpokládám. Jeho přítomnost na velitelství stýčné skupiny byla vždy velkým něčím, co nečekávaného a reakce z naší strany byla jednolá. "Pozor je tady Fillingham, zase něco bude." Stávalo se totiž často, že ve svém štábním vozíku přivezl "nepřítel", který za krátkou chvíli v roli "parazitisty" likvidoval štáb brigády a potom se s lidstvisky usmíval, jak se budou ostaliti. Nikdy nescházel při zvláštních příležitostech, věnovaných vzpomínkám nebo oslavám. Klál jako většina příslušníků britské armády požíte z výslovnosti a zapamatování českých jmen.

Postupem doby se stalo jméno Fillingham u našich jednotek synonymem poslušnosti po kazu. Je však také charakteristické, že si později naše vojáci oblíbili pro jejich jednodušnost a osobitost. Stejně ochotně pak sbírali opozice se svým morem, aby nezměškali večerku, když už zmeškali autobus. Stal se s příkladem důslednosti o všechny potřeby našich vojáků ve Velké Británii za války, takže v nedávno pro naše poddůstojníky a důstojníky co největší počet míst v anglických vojenských kurzech a učilištích a konečně i tím, že nikdy nezapomněl o nás zjem. Když nás "železná opona" rozdělila, udržoval s našimi příslušníky i po válce.

Necitl je mi dovoleno za tímto ostatním: jistě vzpomínka. Bylo to pro jednoho z vojenských cvičení, které potom, když jsem se vrátil z anglického kurzu, přivelel. Bylo to, že se s našimi příslušníky

„Únor“

Lubora Zinka

Příslušníci naší zahraniční armády z Velké Británie si pamatují jistě na Lubora Zinka, a to nejen jako na zdatného dělostřelce-aspiranta, ale také jako na básníka, a zejména bystřého a ostrého skladatele epigramů, které uveřejňoval v útvarych časopisech i v samostatných sbírkách.

Lubor Zink pracoval po válce na ministerstvu zahraničí, kde měl na starosti rádiové vysílání pro naše zastupitelské úřady. Byl ve zpravodajství objektivní, což mu vyneslo nepřítelství KSČ. Po puči v únoru 1948 byl upozorněn, aby ihned přešel do ilegality a snažil se dostat za hranice. Odešel s manželkou i synkem a po putování přes Německo a V. Británii zakotvil v Kanadě, kde je dnes prominentním novinářem.

Hned po odchodu z ČSR zachytil Zink ono vzrušené ponorné údobí i svůj dramatický útek přes hranice v románu „Únor“, který pak byl v 50. letech vyslán Svobodnou Evropou jako čísto na pokračování.

Román měl pak zajímavou historii, která nepřímo svědčí o literární kvalitě díla. Rukopis se totiž ztratil. V osmdesátých letech dostal nesignovanou kopii románu do rukou Josef Skvorecký v Kanadě, který se domníval, že jde o poslední román Egona Hosta. Jeho domněnku mu dokonce podpořilo i několik literárních kritiků v Československu. Nejistotu nakonec vyjasnil českoanglický nakladatel Mastník, který našel ve svém skladu další kopii, tentokrát se jménem autora.

Proto vychází Zinkův román u nakladatelství Naše vojsko teprve nyní...

Kniha je příběhem skupiny kamarádů, bývalých vojáků zahraniční armády, které únorový převrat postavil před krutý životní dilema - zůstat s rodinami v režimu, se kterým se nemohou ztotožnit, a vegetovat dál pod státní brožbou zásahů StB, anebo riskovat nebezpečný útek přes hranice.

Touha po svobodném životě je silnější. Vytvoří se skupina, která se za dramatických okolností pokusí o útek přes sumavské hvozdy.

Kniha je román, ale ve vyprávění je mnohá autobiografická prvky a hrdinové vyprávění mají hodně rysů Zinkových přátel. Otrsem konec knihy na rozdíl od Zinkova úniku, končí tragicky. Zinkovo vyprávění působí v rezebrá důvěrní stavu a zmatky v hlavách jednotlivých postav, dovede zachytit básnickými obrazy i náladu města procházejícího tísňovým vývojem.

Kniha si jistě se zájmem přečtou ti, kdo oho pobuňu údobí prožili. A měli by si ji přečíst i ti mladší, kteří se většinou dovozdí o „únoru“ jen z faktografických údajů nových článků.

VÁCLAV STRÁKA

Ve Winnipegu, Man. žije plk.Mila Stehlík,mikl 50.let. Byl na setkání legionářů 9.7.1994 na Václavském náměstí v Praze.

O PARAŠUTISTECH

Zásahu o postavení
pomníku padlým čs.pa-

rašutistům 2.svět.války v Praze-Dejvicích mají především: gen. R.Kržík, gen.R.Pernický a plk.Jan Vavřda. Na pomníku nebudou padlí vyjmenováni.-- Bob Moravec se vrátil k atentátu na Heydricha a přišel k názoru, že to byla akce špatně uvážená; nutno se ale podívat na okolnosti a důvody, které k akci vedly. Bob sám prošel výcvikem ve Skotsku a znal osobně celou řadu čs.parašutistů: Bogataj, Opálka, Šperl, Závorka, Nechanský, Alfréd Bartoš, Špot, Křičanský, Hrubec ..to byli jeho váleční kamarádi. Před jejich památkou se musíme poklonit. Vykonalali pouze jim dané rozkazy, tak jak přísahali. Bob Moravec, který za války bojoval po boku Svobodných Francouzů, kritizuje, že vláda České republiky odmítá vrátit majetek čs.Obci legionářské. Pokud se týče dnešních uniforem Hradní stráže, označuje je za "šaskovské uniformy vojáků z "Veselé vdovy".--Instruktor čs.parašutistů za války, A.Petrák, byl v Normadii na oslavách 50.výročí vylovení, ale poznamenal: "jei s námi lidé, kteří tam nikdy nebyli, ale to není důsledek našich profídlých řad, ale spíš důkaz současného charakteru lidí, kteří se cpou tam, kam nejsou oprávněni; závažné na věci je, když tam jdou se souhlasem vedení lidé, kteří byli donášči Reicina".-- Podle J.Pavla z Leamington Spa probíhal výcvik S.T.S. do dubna 1943. Počet dobrovolníků byl vyšší, než stačilo 2.oddělení MNO do Protektorátu vyexpedovat. Pro řadu absolventů zvláštních kursů nebylo místo a vrátili se ke svým útvarům. J.Pavel konstatuje, že řady býv.vojáků a letců v okolí Leamington Spa řidnou rapidně: odbočka ČSOL měla před několika lety 70 členů, ale dnes jich je jen 14. --"Domažlické noviny" nazvaly plk.inž.Karla Šteineru-Veselého legendární postavou našeho protinacistického odboje. Byl původně u dělostřelců v Domažlicích. Spolupracoval na Moravě se záp. a vých. parašutisty. Zemřel 26.11.93.--Nová adresa: Josef Künzel, Calle 120A No.62-60, 302, Bogota, Colombia, South America. Byl ve skupině CHALK, které velel Bohumil Bednařík. Dalšími členy byli: V.Hauptvogel a Fr.Nedělka. Byli vysazeni 9.dubna 1944 u Kamýka n.Vltavou.-- Zdeněk Šandera má silnější důvod, že se zajímá o činnost paradesantu BARIUM v okolí Hradce Králové: velel mu Josef Šandera. Tento výsadek postupně rozšířil svou působnost do okolí Žel.Brodu a Turnova a měl na 400 spolupracovníků. Gestapo přišlo na stopu BARIA pomocí konfidenta G.Žida a obklíčilo 2 parašutisty /Šandera a Žižku /na samotě Polsko u Žamberka. Třetí člen desantu /Tomáš Býček/ zatčení unikl a bojoval s partyzány v Českém ráji až do konce války. Zdeněk Šandera není příbuzným Josefa Šandery.--Pokud se týče pomníku padlým parašutistům, prozradil nám Mistr Roman Skalický z Brna, že byl plk.Vavřdou a výborem svého času pověřen vytvořením tří modelových desek podle dané předlohy; desky byly z bronzu. Jedna nese motto, druhá představuje armádní znak, podložený dvěma skříženými meči o velikosti jednoho metru. Velká bronzová deska /135 cm x 65 cm/ má text věnování parašutistům a jejich spolupracovníkům z válečných let. To všechno bude na dvoumetrovém žulovém kvádru. Mistr Skalický je se svou prací spokojen.--V Rychnově nad Kněžnou žije Ferdinand John, který parašutistům skupiny BARIUM opravoval vysílačku MARTU. Válečným spolupracovníkem skupiny byl zvláště Slavomír Klaban, M.Pujmanová 1547, 140 00 Praha 4. Nedávno vyšlo najevo, kdo obstaral jízdní kola pro všechny 3 členy BARIA: byl to p.Antonín Krám z Vysoké n.Labem. Všechna 3 kola vlastnoručně zhotovil z různých odložených kol; v r.45 byl nacisty popraven.--Rokycanský E.Šebelle měl respirační nesnáze a později navíc potíže se žaludkem. Proto se loňského srazu na Václavském náměstí neúčastnil.--Dr.Tomáš Ševela /691 11 Brumovice č.376/ byl kamarádem Aloise Vyhnáka od mládí a byl zdrcen, když se dověděl o tragickém skonu svého přítele v červenci 94 v Torontě. Chce důstojně v Brumovicích 16.4.95 vzpomenout 50.výročí osvobození a při tom zdůraznit podíl dvou místních rodáků plk.A.Vyhnáka a majora Antonína Sedláčka. Bude čtenářům "KL" vděčný za jakýkoliv materiál o obou hrdinech. /Sedláček byl u tankistů v Dunkirku, po únoru 48 byl z armády vyhozen a pracoval v továrně v Liberci, kde jeho stopa mizí.-- Významný pomocník paraskupiny CARBON, Ladislav Král, slavil v pros.94 v Brně své 89.narozeniny.--Otmar Riedl byl členem Klubu absolventů Baťovy školy ve Zlíně; žil v Holešově a tam 10.října 94 ve věku 80ti let zemřel.--Vdova po A.Vyhnákově dokončila doslovem jeho paměti a vydala je jako soukr.tisk pod názvem "Memories from my Life", 167 stran. Podobně jako české znění /čeká na vydání/, angl.verze je vynikající, zvláště po jazykové stránce.--Nevysazené operace: Four-square, Kafka, Ch.romi um, Churchmann, Iron, Nickel a Ochre. Desantu Kafka měl velet V.Modrák.

O skautech

"TAMTAM", časopis našich skautů ve Švýcarsku, ve svém ledn. čísle připomněl, že 22.únor se tradičně slaví jako Mezinárodní Den Bratrství. Reprinty časopisu v ČR má O.Němec, Finská 1, 101 00 Praha.--Došla elegantní brožura "Po stopách skautů na Olomoucku", 92 stran, z pera Milana Ticháka. Má četné historické fotografie, týkající se období 1919-1994. Po zásluze je tam zmínka o plk.Josefu Součkově-SKOVÍ a br.Varmužovi; první žije v Brazílii, druhý v Kanadě.--2.dívčí oddíl Plzeň tábořil loni 4 km od Pačejova; byly s nimi 2 skautky z USA, které se postaraly o výuku anglického jazyka.--V "České Kanadě" t.j. v oblasti jihových. od Jindřichova Hradce, tábořil 8.oddíl "Lovců" z Blanska-Klepačova. Mohl se pochlubit wigwamy a výškovými stavbami po vzoru hran. Indiánů.--Zd.Šandera, Selicharova 1288, 500 12 Hradec Králové, nás upozornil na užitečnou příručku pro absolventy Lesní školy Jiráskovy oblasti.--7.ledna 95 zemřel náhle br.Petr Reiman-LIŠÁK, vůdce střediska Bílá Labuť Bor.--Br.Švábenský z Brna označuje, že na desku Velen Fanderlika se schází víc darů z ciziny, než z ČR.--Mír.Plachý redigoval "Almanach '94" ve Světlé n.Sázavou.--Středisko Junáka v Lázních Bohdaneč mohutní: vloni bylo 14, nyní jich je 42.Br.Jaroslav Polák st.byl v Praze na zasedání Svojsíkova oddílu.--Br.Fr.Petlán se obětavě stará o distribuci "KL" ve skautském středisku v Uh.Hradišti.--Podle článku "Jan Masaryk zblízka" v "RP" stačil jeho tajemník Lumír Soukup před svou smrtí v r.91 dokončit 500 stránek svých pamětí. Br.Ant.Sum text upravil, doplnil a hlavně zkrátil na třetinu; kniha "Chvilka s Janem Masarykem" vyšla v Karolinu v Praze.

Památník Ivančena

Tři měsíce před tím, než byla vandaly zneuctěna mohyla pod Lysou horou, navršená z tisíc kamenů na počest pěti ostravských skautů, zavražděných německými okupanty 24. dubna 1945 v Polském Těšíně, byla založena Nadace Ivančena.

Myšlenku vybudovat v blízkosti mohyly na Ivančenu památník podpořili Okresní rada Junáka ve Frýdku-Místku, Karvině a Ostravě spolu s Obecním úřadem v Malenovicích. Nadace hodlá shromáždit prostředky na postavení památníku a také provést rekonstrukci a zabezpečení zničené mohyly proti sesouvání a zpětně zasadit poškozené pamětní desky a kameny.

Ti, kterým záleží na tom, aby na věčnou paměť obětí byl v roce padesátého výročí od popravy památník postaven, mohou přispět prostřednictvím finančního konta, zřízeného u České spořitelny ve Frýdku-Místku na číslo účtu: 140 16 57-788/0800.

Asi 30 km od Mariánských Lázní leží městečko Tachov. Jsou tam aktivní skauti a skautky. Náš obrázek zapůjčený sestrou Morávkovou je scéna kolem slibového ohně v roce 1990. Ten v klobouku je br.Morávek-ARÉLA a ta malá v brýlích/2.z prava/ je sestra Marie Schleisová. Oba patří k nejobětavějším pracovníkům.

Hradec Králové vzdává počtu bratra Milotovi Fanderlikovi-Wabonakovi či PRASHAUTOVI, který se 12.července t.r. dožije svých 90.narozenin. Shodou okolností na letošní rok připadá 10.výročí smrti jeho bratra dr.Velena Fanderlika /zemřel v Trail, BC, 2.února 1985, nar.se 11.2.07 v Praze; byl do r.48 starostou čs. skautů/.

Členové "KL" z Austrálie sdávají výh. parašutista Kurti Herman. Pochází z Brna.

PAMÁTNÍK PARAŠUTISTŮM V PRAZE

Milý pane redaktore,

Vám i Vaším čtenářům oznamuji, že náš sen se konečně splnil. Téměř po 50 letech našeho úsilí jsme téměř dokončili naši tříapůlroční roční sbírku a přípravu k odhalení památníku našim padlým bratrům parašutistům a jejich spolupracovníkům, kteří ztratili své mladé životy během II. světové války. Památník je uskladněn ve vojenském skladu v Praze a bude odhalen v Dejvicích v zeleném pásmu před budovou Vysoké technické školy asi 6. května t.r.

Teprve poslední dobou dostáváme malou technickou pomoc z Ministerstva národní obrany, s dřívějším slibem od starosty a výboru města Dejvic k postavení tohoto historického památníku.

Jménem výboru čs. válečných parašutistů a jejich členů Vám a Vaším čtenářům děkuji co nejsrdčněji za Vaše příspěvky na tento historický památník.

S úctou Váš válečný parašutista,

ROBERT MATULA, Chemainus, Canada

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

do zámorí protestoval na přísl. pražských magistrátech proti "Ulici Rosenbergových" a proti monstr-soše Koněva v Dejvicích.--25 českých družstevníků navštívilo naše krajany v Izraeli. Na letišti se jich ujala Dalja Weberová,pův.z Moravy. Zaujal je mj.kibuc T.G.Masaryk.--Světové Sdružení býv.pol.věznů požádalo českou vládu o rehabilitaci R.Berana

a gen. J. Syrového; pod výzvu se podepsali: plk. K. Herman/Austrálie/, plk. F. Bím/Švýcarsko/ a K. Kalenda/Kanada/. -- 3. 12. 94 zemřel ve Vídni profesor slavistiky na tamní univerzitě, dr. Frant. V. Mareš, rodák z Benešova u Prahy. Bylo mu 71 let. -- Vídeňský "Věstník" měl dokumentární článek R. Malého "Pohnuté osudy moravského Edisona". Pojednává o vsetínském rodákovio Josefu Sousedíkovi. -- P. Zízler /Německo/ vozí "KL" otcí do ČR, protože ho zajímají všechny zprávy o 2. odboji. /Brdy byly cílem mnohých desantů ze západu i z východu./ -- V Košicích vychází list "Domino Efekt". -- "Nány" působící v Anglii se scházejí na Velehradě vždy v neděli odp.; tel. Velehradu: 071-727-7849. -- "KL" udělaly pro zahr. vojáky víc, než vláda doma", konstatoval čtenář K. Herman z Austrálie. -- MUDr. Jindřich Žák /z Kojetína, rezident Lugana ve Švýcarsku/ plánuje účast na Sok.sletu v Torontě v červnu. -- Naše zastoupení v Izraeli: Czech Embassy, Rehov Zeitlin 23, Tel-Aviv 61664. -- Vice-rektorem římského Nepomucéna je Msgr. Karel Janoušek. -- PhDr. Milena Secká, vedoucí knihovny v Náprstkově Muzeu, Betlémské nám. 1, 110 00 Praha 1 /tel. 2421-4537/ uvítá příjem českých publikací ze zahraničí. -- Krajané v Austrálii vzpomněli, že před 25ti lety zahynul v autonehodě jejich oblíbený kněz Stanislav Míka. -- Prez. V. Havel je ohlášen v Austrálii 27. března t.r. -- V Sydney bude 11. 3. zpívat Eva Pilarová. -- 9. 1. 95 zemřel v Sydney dr. Jan Janoušek, advokát z Tábora, pouťorový exulant. Působil 20 let v Teritoriu Papua. -- V Římě se prý rozhoduje, zda bude svatořečen Josef kardinál Beran, nar. 29. 12. 1888 v Plzni. -- K. Drážďanský/Mnichov/ vydal v Praze knihu o sportu. -- Dr. O. Habsburg žije v Bavorsku, nikoliv v Rakousku. -- Vodní věž v něm. městě Isny nakreslil Jaroslav Vašínska. Dělá též sochy /skulptury/ z různých kovů. -- V Sydney v Austrálii odešel na věčnost pouťorový exulant Josef Vaněk, 84. Za mlada psal div. hry a sokoloval. -- Pamětní mince z r. 93 má na prodej J. Roub. Schnepfenhorst Str. 56, 90439 Nürnberg; jde o TGM a gen. Štefánika. -- Ant. Vlach, zasloužilý kulturní pracovník, bude dne 4. 10. 95 slavit v Hamburku "90"!

Hedámo zem-
řela v Syd-
ney v Austrá-
lii manželka
známého au-
tora a his-
torika S. F.
Bertona-Br-
zobcátého.
Posíláme mu
kondolenci.

NAŠI V USA

Ant. Čermáka byla odhalena v Bayfront parku v Miami, FL. Zasloužila se o to pí Emilie Růžičková-Welclová.--Prvním českým listem v USA byl "Slovan Amerikánský" v Racine, WI. První číslo vyšlo 1.ledna 1860.--Fotb.klub Sparta Chicago získala Zd.Cihláře, který hrál dosud za Zetor Brno.--Prof.Žemla zemřel před lety na Floridě; nyní se ozval jeho syn. Má chalupu v Lipce u Bradla ve vých.Čechách.--Herec Paul Newman se hlásí ke slovenskému původu.--Vydavatel "Čs.týdeníku" Petr Bísek se 13.1.t.r. sešel s prez.Clintonem; 9 zástupců etnického tisku v oblasti Clevelandu s ním mělo "diskusi kolem stolu".--"Čs.týdeník" přinesl článek dr.J.Čermáka, QC, "České organizace v Kanadě".--Dr.Mirek Kerner, t.č.na slunné Floridě, poznal v 30.letech jako student práv v Praze, senátora V.Dundra, který zemřel v komunistickém vězení v 50.letech.--V.Ženíšek /Chicago/ nám dal k dispozici článek B.Bardoně o Karlu Hašlerovi; zemřel v Mautausenu.--Josef B.David rozvažuje, zda má nadále žít na Havaji či se vrátit do ČR.Jako další možnost bere v úvahu Kanadu.--Řečti katolíci vydali v USA obsáhlou knihu "Opportunity Realized".--Zdeněk a Evelyn Pražákoví přijedou z Clevelandu do Toronta

Atlantic City, NJ, v únoru 1946: čs. vládní delegace
na prvním zasedání UNRRA Council. Sedící zleva: čs.
velvyslanec v Kanadě František Němec, čs. velvyslanec
v USA Hurban a stálý delegát v UNRRA Karel Brumlík.
Stojící zleva: M. Syrový, neznámá, první tajemník čs.
ambasády ve Washingtonu Hajný, Vojtěch /Béla/ Schle-
singer, ing. Jiří Stolz, dr. Mirek Kernier a p. Kovalíko-
vá. Distribuci všech darů od UNRRY měl v Praze na sta-
rosti tehdejší čs. ministr výživy Václav Majer. Byla
to vynikající pomoc válkou postižené Čs. republice.

Ing.Mgr.J.Skarda, na stáží na U.of
Canterbury, Christchurch, N.Zéland,
nám sdělil, že těsně před odletem
kých magistrátůch proti "Ulici Ro-
něva v Dejvích.--25 českých druž-
zraeli. Na letišti se jich ujala
je mj.kibuc T.G.Masaryk.--Světové
ou vládu o rehabilitaci R.Berana.
psali:plk.K.Herman/Austrálie/,
a/.--3.12.94 zemřel ve Vídni pro-
dr.Frant.V.Mareš, rodák z Benešova
estník"měl dokumentární článek R.Ma-
na".Pojednává o vsetínském rodáko-
necko/ vozí "KL" otcí do ČR,proto-
dboji. /Brdy byly cílem mnohých de-
ických vychází list"Domino Efekt".--
na Velehradě vždy v neděli odp.--
ěly pro zahr.vojáky víc,než vlada
nář K.Herman z Austrálie.--MUDr.Jin-
rezident Lugana ve Švýcarsku/ plá-
tu v Torontě v červnu.--Naše zastou
Embassy,Rehov Zeitlin 23,Tel-Aviv
fímského Nepomučena je Mšgr.Karel
a Secká,vedoucí knihovny v Náprstko-
m.1,110 00 Praha 1 /tel.2421-4537/
publikací ze zahraničí.--Krajané v
e před 25ti lety zahynul v autoneho-
ž Stanislav Míka.--Prez.V.Havel je
7.března t.r.--V Sydney bude 11.3.
9.1.95 zemřel v Sydney dr.Jan Ja-
ra,pouónorový exulant. Působil 20 let
Římě se prý rozhoduje,zda bude sva-
l Beran,nar.29.12.1888 v Plzni.--K.
ydal v Praze knihu o sportu.--Dr.O.
sku,nikoliv v Rakousku.--Vodní věž
eslil Jaroslav Vašínka.Dělá též so-
ných kovů.--V Sydney v Austrálii o-
prový exulant Josef Vaněk,84. Za
okoloval.--Pamětní mince z r.93 má
ppenhorst Str.56,90439 Nürnberg;
níka.--Ant.Vlach,zasloužilý kultur-
4.10.95 slavit v Hamburku "90!"

Neznámému fotografovi se loni povedl vy-
kajet zběr: zachytil významného člena Soko-
la Los Angeles, Br. Joe Machka, jak si v průvo-
du během XII. Všesokolského sletu vykračuje
před Národním divadlem. Bez ohledu na horko.
I pro mnohé krajany v USA znamenal slet hodný.

Spisovatelka na pár dnů opět v rodném městě
Chvilka s Jiřinou Fuchsovou

Na pár dnů se opět zaslavila v rodné Plzni básnička a publicistka Jiřina Fuchsová, která žije od roku 1963 ve Spojených státech. Její osobnost je pro mnohé krajiny spojena především s Klubem československé kultury v Los Angeles - Jiřina Fuchsová patří k jeho zakladatelům a dodnes jej obětuje vede. Českou kulturu však propaguje v USA i při řadě jiných příležitostí, v současnosti mj. ve svých přednáškách na Loyola Marymount University. Vyučuje, píše básně, epigramy, publicistiku. Bojuje za to, aby krajané v Americe mohli získat i české občanství.

O svých životních zážitcích i umělecké práci hovořila J. Fuchsová v pondělním programu, který v plzeňském divadle Dialog organizovalo kulturní středisko Espriit. Večer poime-

novany názvem autorčiny sbírky Americký badeker představil jak její poezii, tak i Cenu Jana Zahradníčka. Tu uděluje Literární fond J. Zahradníčka spravovaný už zmíněným Klubem československé kultury. Za rok 1995 získal toto ocenění básník František Daniel Merth, od začátku normalizace působící jako kněz ve Strašíně na-Sušicku. Knihu jeho básní Ne krví byků si bylo možno zakoupit přímo v rámci pořadu, kterým provázel a v němž recitoval Mirek Kovářik.

Jiřina Fuchsová se tak alespoň na chvíli znovu setkala se známými i neznámými plzeňskými přáteli. Kdo si toto zastavení přejí prodloužit, může sáhnout třeba ke sbírce jejich veršů Ymaka, která byla nedávno vydána právě v Plzni.

PETR DVOŘÁK

"Plzeňsko", 27. 1. 95.

tiny Tomáš Říha. Tradovalo se, že ho zavraždila sovětská rozvědká, ale v r. 1972 byl údajně spatřen v Bratislavě.--Dohoda o jednom občanství mezi USA a ČSR z r. 1928, byla dříve pro naše krajany výhodná, ale od r. 1989 nastaly komplikace, které neodstranila ani aktivní Jiřina Fuchsová z LA.--Marie Hodková, vdova po Vincencovi, stále nechápe, že Praha nechce uznat odbojovou činnost jejího manžela za Druhé války; navíc za povstání velel obraně Trojského mostu.--Největší letiště pro celou střední Evropu mají v Brně postavit Američané. Delegace vedená ministrem Dlouhým měla nedávno v Clevelandu podepsat "dohodu v principu" s investory.--V Karlínské Hale je stále aktivní Joseph A. Kocáb, 4501 Cullen Dr., Cleveland, OH 44105, USA.--Jednou z neaktivnějších krajanek na Floridě je Františka Podlenová, 9897-48th Ave. N., St. Petersburg, FL. 33708, tel./813/ 392-5831. Zde Salanský operuje také též elegantní motel, tel./813/ 397-5944.--Tramp Jarda Vecka-Pupál vydal zpěvníček svých písní v Ostravě! Rezident Koloráda nazval sbírku prostě "Pupálový Songy", 38 stran. Jeden výtisk poslal přes "KL" J. Traxlerovi.--15.4.94 zemřel ve Washingtonu krajan Emil Ujhazy.--Dr. Zdeněk Sekanina, pův. z Ml. Boleslavi, je nyní vynikajícím am. astronomem. Když Sověti vpadli v r. 68 do Prahy, byl v Belgii a nevrátil se domů.

Městěník humoru a srandy:

"Trmky-Brmky", Box 55,
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..

Měsíčník humoru a srandy:

"Trnky-Brnky", Box 55,
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..